

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἐπανευρίσκομεν εὐχαρίστως παλαιὰν γνωριμίαν. Ἡ ὑπέρβεια τοῦ κυρίου Νικήτα εἶνε ἡ Μαρία, ἡ μεγαρίς ἐκείνη κόρη, ἡ παιδικὴ φίλη τῆς Βασιλικῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἐλησμόνησαν βεβαίως· οἱ ἀναγνωσται. Ἡ τύχη, ἡ ἀποχωρίσασα τὰς δύο φίλας διὰ φραγμῶν ἀποστάσεως καὶ χρόνου καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ἐπανέταξεν αὐτὰς παραδόξως ἀπέναντι ἀλλήλων, τὴν μὲν εὐτυχῇ οἰκοδόσποιαν, λατρευτὴν, ἀμφισβητοῦσαν τὰ πρωτεῖα τοῦ κάλλους καὶ τῆς γλιδῆς, τὴν δὲ πτωχὴν καὶ ταλαιπωρουμένην ὑπέρβειαν, ὑποκειμένην εἰς τοὺς νευρικοὺς παροξυσμοὺς τῆς κυρίας καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς βαναυσολογίας τοῦ πρώτου τυχόντος. Ἐν τῇ ἀποστάσει τῶν ὀλίγων μέτρων, ἡτις ἀπεχώριζε τὰς γείτονας νεανίδας, ἐχώρει ἄβυσσος ἀτέρμων καὶ ἀπλήρωτος.

Πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους εὕρισκετο ἡ Μαρία ἐν Ἀθήναις. Συγγενὴς τις τοῦ κυρίου Νικήτα, ὑπάλληλος τοῦ Σιδηροδρόμου Πελοποννήσου, ὅτε ἦτο σταθμαρχὸς ἐν Μεγάροις, ἐπρομήθευσεν αὐτῇ τὴν παιδικήν, συνεννοηθεὶς μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς, ἡτις, πτωχὴ, συγκατετέθη νὰποχωρισθῇ ἐπωφελῶς τῆς Μαρίας τῆς. Ἡ νεανὶς ἀντέστη κατ' ἀρχάς. «Ὅπου ἄλλοῦ θέτε, μὰ ὄχι στὴν Ἀθήνα!» ἔλεγε. Φεῦ! ἡ περιλαμπρὸς θέσις τῆς Βασιλικῆς τῇ ἦτο γνωστοτάτη, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε τὴν συναντήσῃ ὑπέρβειαν, ἡ παιδικὴ τῆς φίλη... Ἀλλ' ἐδέχθη νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν ἀνάγκην.

Ἀναχωροῦσα, εἶχεν ἔτι ἐναύλους εἰς τὰ ὧτά τῆς τὰς ἐν τῇ κωμοπόλει ὁμιλίας, περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πλακιώτη καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἡ εὐπορία, ἐν ἣ ἔζη τότε ἐν Μεγάροις ὁ Κωνσταντῖνος Πλακιώτης, λαβὼν τὰ ὑπεσχημένα δεκάκις χίλια φράγκα παρὰ τοῦ Ροδίου, ἐκίνησε ζωερὸν τὸν φθόνον καὶ κακεντρεχῇ τὴν γλῶσσαν τῶν συμπολιτῶν του. Ἡ ὑπερηφανία τοῦ προφητεύοντος κακὸν τὸ τέλος τῆς νεανίδος καὶ παρεξηγούντες τὴν προστάσαν τοῦ Λέοντος. «Ἐννοια σου, καλέ, κι' ὁ γυιὸς τοῦ Ροδίου δὲν πᾶ νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Πλακιώτη», ἔλεγον μετὰ τόνου πεποιθήσεως τὰ γράϊδια· ἐχάθησαν βλέψεις τὰ κορίτσια μέσα σὲ κοτζάμι Ἀθήνα!» Ἐλάβον ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶσι πάλιν τὰς παλαιὰς σκανδαλώδεις ἱστορίας, τοὺς περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Βασιλικῆς θρύλλους, τοὺς ὁποίους διηγούντο τότε μετὰ περισσοτέρως βεβαιότητος καὶ ὑπερβολῶν. Ἡσθάνοντο ἡδονὴν τινὰ καὶ ἀνακούφισιν, δυνάμενοι οὕτως εὐκόλως νὰ στιγματίσωσι τὴν γνησιότητα τῆς κόρης καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς μητρὸς, ἀφ' οὗ κατὰ τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐπορίας, εἰς ἣν ἔρριπεν ἡ τύχη τὸν Πλακιώτην, οὐδὲν ἔσχυον.

Ἐπιθύριζον προσέτι, ἀλλὰ μὲ χαμηλὴν

φωνὴν καὶ μυστηριώδες ὄφος, καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ φοικῶδες, προκειμένου περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς Βασιλικῆς. Ὁρθοῦντο αἱ τρίχες τῶν ἀκουόντων ὑπὸ τῆς φοικῆς καὶ ἐσταυροκοποῦντο τὰ γράϊδια, εὐχόμενα νὰ ρυθται ὁ Θεὸς καὶ τὰ ὧτά των ἀκούῃ, τοιοῦτων βδελυρῶν ἀκουσμάτων...

Ἡ Μαρία ἤκουε καθ' ἑκάστην τὰς ὁμιλίας τούτας οὐχὶ δυσχερῶς· αὐτὴ ἡ μήτηρ τῆς τῇ εἶπε, τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἡτοίμαζετο πρὸς ἀναχώρησιν: «Μὴν τὴν ζηλεύεις τῇ Βασιλικῇ· ἐμεῖς στὴ φτώχεια μας εἴμαστε πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ αὐτοὺς... χωρὶς τιμὴ, ἔχε ὅσα πλούτηα θέλεις!»

Ἐπάρχει εἰδὸς τι φιλίας συνυπάρχον μετὰ τοῦ φθόνου. Τοιαύτη τις φιλία συνέδεε τὰς δύο κόρας. Ἡ γειννίασις, ἡ ἡλικία, τὸ φύλον, ἡ τάξις, ἡ ἀνάπτυξις, τὰς ἡνάγκαζον νὰ ἦεν συνδεδεμέναι καὶ ἡγάπημέναι, ἀλλ' ἡ διαφορὰ τῆς καλλονῆς, καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ διηνεκὴς ἀμιλλα ἡ ἄγουσα τὴν μὲν εἰς μίμησιν τῆς δὲ, ἀνέπτυσσον λεληθότως τὸν φθόνον. Ἡ Βασιλικὴ, ἄκακος πάντοτε καὶ ἀχολος, οὐδὲν ἔλαττον ἀδελφικοῦ αἰσθήματος ἔτρεφε πρὸς τὴν φίλην τῆς. Ἀλλ' ἡ Μαρία, σὺν τῇ ἀγάπῃ, εἶχε καὶ λόγους ὑποβλέψεως· ἡ θαμβοῦσα καλλονὴ τῆς Βασιλικῆς ἐκίνει πρὸ πάντων τὸν φθόνον τῆς. Ἐν τοῦτοις ἦτο καὶ αὐτὴ ὥραία. Ἦτο μελαγχροινὴ· ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἀμαυρόν, τὸ χαλκοειδὲς ἐκεῖνο χρῶμα, στοιχεῖον δυσμορφίας· ἀλλὰ χρῶμα διαυγές, συγκεκρασμένον, καλυπτόμενον ὑπὸ στρώματος ὠχρᾶς ἐρυθρότητος καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν προτίμησιν πρὸς τὴν φαεινότεραν λευκότητα. Ἡ κόμη τῆς, πυκνὴ καὶ μελανή, ἐστιάξεν ἐν θελατικῇ ἀντιθέσει τὸ εὐτραφέες καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπον· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διηνογιγόντο μεγάλοι καὶ καταμέλανες, τύπος πονηρῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς, ὀλίγον κἀνωθι τοῦ ὀφθαλμοῦ, μικρά τις ἀκροχορδῶν, ἐλαφρῶς προέχουσα καὶ ὑπὸ χνοῦ καλυπτομένη, ἐσταμάτα τὸ βλέμμα γοητευμένον, χαρίζουσα ὅλως ἰδιαιτέρως ἐκφρασιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ προκαλοῦσα τὸ φίλημα. Τόσον ὥραία, καὶ ὁμῶς ἐφθάνει τὴν Βασιλικὴν ἐπὶ ὥραϊότητι· πλὴν εἰξεύριον ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικο.

Βραδύτερον ἡ τύχη, προσμεριδιάσσα εὐμενὴς πρὸς τὴν σύντροφόν τῆς, ἠῤῥησε τὸν φθόνον ἐκεῖνον. Ὁ θαυμασμός τῶν ξένων, ὁ δακτύλιος τοῦ λόρδου, ἡ εἰκὼν τῆς Γαλλίδος, ἡ πρότασις τοῦ Ροδίου καὶ ἐπὶ τέλους ὁ μετὰ τοῦ υἱοῦ του γάμος, ἡσαν τόσαι πληγαὶ ἀμφιστόμου μαχαίρας, κατενεχθεῖσαι ἀλλεπαλλήλως εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας. Καὶ ὅταν, μετὰ τὴν λαμπρὰν τύχην τῆς Βασιλικῆς, μόνῃ ἡ Μαρία ἐν Μεγάροις, ἤκουε τὰς ἐξ Ἀθηνῶν εἰδήσεις, εἰδήσεις θριάμβου καὶ ὑπεροχῆς, καὶ εἶδεν ἐπὶ τέλους ζηλότυπος τὸν πλοῦτον τὸν ἀνυψώσαντα τὴν οἰκογένειαν τοῦ Πλακιώτη, καθ' ὃν χρόνον ἡ πτωχεῖα τῆς ἰδικῆς τῆς τὴν ἐξεσφενδόνειεν ὑπέρβειαν, ἐκεῖ ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ἀντίζηλος, — ὦ, τότε ἡσθάνθη ὅτι δὲν τὴν ἡγάπα πλέον. Ἐδοκίμασε πικρίαν πολλὴν διὰ τὴν ἀνέλπιστον ἐκείνην ταπεινώσιν· καὶ μόνῃ ἐ-

κείνη γνωρίζει μετὰ πόσης ἤκουσε χαρὰς τοὺς θρύλλους τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ἀτιμίας, αἵτινες ἐβάρυνον ἐπὶ τῆς ἐπιδόξου κυρίας Ροδίου, καὶ πῶς ἡχῆθη νὰ ἤρχετο ποτὲ εἰς θέσιν, νὰ ἐκτοξεύσῃ ἀμέσως ἐπ' αὐτῆς τὰ φαρμακερὰ ἐκείνα βέλη! Πλὴν δὲν εἶπε τίποτε· οὔτε τὸ ἄλγος, οὔτε τὸ μῖσος, οὔτε τὴν ἀγρίαν χαρὰν, οὔτε τὴν φοβερὰν ἐλπίδα ἐξεφράσθη ποτὲ εἰς οὐδέν. Ἀλλὰ παραδιδόμενη πολλὰκις εἰς σκέψεις μακράς, καὶ ἐν Μεγάροις καὶ ἐν Ἀθήναις ἀκόμη, ἐφέλλιζεν εἰτα μετὰ μειδιάματος πικροῦ τὴν πρὴγόρον ἐπόδον τῆς μητρὸς: Χωρὶς τιμὴ ἔχε ὅσα πλούτηα θέλεις!

Πολὺ ταχέως ἡ Μαρία συνεμορφώθη πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον βίον τῶν ἐν Ἀθήναις ὑπηρετριῶν. Ὡραία καὶ ἐκτεθειμένη πάντοτε, ὡς ὑπηρετοῦσα οἶκον μεσαιᾶς τάξεως, ἐν τῇ ἐπιβλαβεί συναναστροφῇ τῶν γειτόνων θεραπαινίδων καὶ ταῖς προσβολαῖς τῶν διαβατῶν, ἀπέβαλε τὴν προτέρω ἀγνότητα, ἐπονηρεῦθη τὴν φύσιν καὶ διεφθάρη. Ἐγένετο σωστὴ κοίτις, ἡ ὀρεκτικὴ λεία τῶν ὑπαζιωματικῶν, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιβουλῆς καταπτύστων προαγωγῶν, καὶ τὸ μῆλον τῆς ἐριδος ὅλων τῶν ἀμοκοντόρων τῆς συνοικίας. Ὅταν γυμνόπους, μέ τὴν ἀφελῶς ἀνεμένην ἐσθῆτα, ἀποκαλύπτουσα τὰς κνήμας, τοὺς βραχίονας καὶ τὸν τράχηλον, ζωηρά, φιλοπαίγμων, ὥσπερ προκαλοῦσα διὰ τοῦ πονηροῦ βλέμματος, ὑδρεύετο πολλὰκις τῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς πηγῆς, τῆς παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ, οἱ διαβαίνοντες νέοι ἐσταμάτων, τῇ προσεμειδίω, τῇ ὠμίλῳ, καὶ παρερχόμενοι, ἄφρονον ἐρωτικόν τι ἐλευθεριάζον βέλος. Δι' ὅλους ἡ Μαρία εἶχε πρόχειρον τὴν ἀπάντησιν, δεικτικὴν πάντοτε καὶ πλήρη πονηρίας. Οἱ φοιτηταί, οἱ ἔχοντες ἀφορμὴν νὰ διέρχωνται συχνάκις διὰ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ἐγνώριζον μετὰ τῶν πρώτων τὴν ὑπέρβειαν τοῦ Νικήτα. Περιερχομένη τὴν συνοικίαν — τὴν κατ' ἐξοχὴν συνοικίαν τῶν φοιτητῶν — ἤκουε πανταχόθεν ἡ νεανὶς τὸ νόμα τῆς, ἔβλεπε νεύματα τρυφερὰ καὶ συνῆγεν ἐναέρια φιλήματα, ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν φοιτητικῶν δωματίων. Ὅλους τοὺς περιέπαιζε καὶ με ὅλους τὰ εἶχε καλὰ ἡ Μεγαρίς. Ἀλλ' ἐξ ὅλων εὐτυχέστερος ὑπῆρξεν εἰς φοιτητῆς, ἄλλοτε ὑπότροφος παρὰ τῇ κυρίᾳ Νικήτῃ, ὁ πρῶτος ὅστις κατῴρθη νὰ συγκινήσῃ τὴν Μαρίαν μὲ δῶρα καὶ ὑποσχέσεις, καὶ νὰ διέβη μετ' αὐτῆς εὐτυχῇ ὁλόκληρον χειμῶνα. Ἀναχωρήσαντα τὸν διεδέχθη εἰς λογίας τοῦ πυροβολικοῦ, τοῦτον ἄλλος, καὶ ἔκτοτε — κατὰ τὸ ἔθος τῶν πλείστων ἐν Ἀθήναις ὑπηρετριῶν — ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἦσαν ἀναγεγραμμένοι αἱ ποικίλαι συνεντεύξεις, εἴτε ἐν τῷ μαγειρείῳ, εἴτε ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Πανεπιστημίου, εἴτε ἐν τῷ Βοτανικῷ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ σκοτεινῇ ὁδῷ, ἐν ὧρα προεχωρηκυῖα, ὅπου ἐδέχετο τὴν λατρείαν τῶν ἐκλεκτῶν τῆς.

Οὕτω πεσοῦσα, προέφερεν ἀκόμη ἀνευ τύψεων τὸ: χωρὶς τιμὴ ἔχε ὅσα πλούτηα

θέλει· πλὴν τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα ὀλισθαίνουν· καθ' ἡμέραν, ἄνευ συνκισθήσεως τῆς ἀτιμίας, ἄνευ γνώσεως τοῦ ἀμαρτήματος. Πῶς ἡ Μαρία νὰ γνωρίζῃ τὴν θέσιν τῆς, ἀφ' οὗ τὸ αἰσχρὸς τῆς δὲν ἀντῆχει περὶ αὐτήν, ἀφ' οὗ ὁ κόσμος ἀγνοεῖ καὶ σιωπᾷ; Ἡ ἱστορία τῆς Μαρίας οὔτε παράδοξος εἶνε οὔτε μοναδική· εἶνε ἡ ἱστορία πάσης σχεδὸν πτωχῆς, ἀλλ' ὥραιας νεάνιδος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, εἰς οἰκίαν ὑπηρετουσῆς ἢ ἐργαζομένης εἰς κατάστημα. Μήπως διὰ τοῦτο κυρίως ἡ Α. Μ. ὁ ἡμέτερος χαριτολόγος βασιλεὺς, ἀπεκάλεσε τὰς Ἀθήνας ἐνώπιον παρισινοῦ δημοσιογράφου *Παρισίους ἐν μικρογραφίᾳ*;

Τοιαύτην εὐκαιρίαν δὲν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ, ὥς εἶνε εὐνόητον, ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης. Ἦρχισε νὰ περιποιητῇ ἐπιμόνως καὶ νὰ ἐρωτολογῇ μετὰ τῆς ὑπηρετρίδας, ἀφ' οὗ ἔμαθε πρὸ πάντων ὅτι εἶνε φίλη καὶ συμπολίτις τῆς Βασιλικῆς.

— «Καὶ αὕτῃ εἶνε ὥραία, ὥστε νὰ μὴ πάγῃ ὁ κόπος μου χαμένος, ἐσκέπτετο ὁ Κρίτων, καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἔμπορεῖ κάλλιστα νὰ μου χρησιμεύσῃ.» — Ἐχάρησε ἐνδομύχως ὁ γυναικοπότης, βλέπων τὰς ὁμαλοτάτας μετὰ τῶν δύο Μεγαρίδων σχέσεις. Διὰ τὴν Βασιλικὴν τῷ ὄντι, ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἐκπληξίς ἢ ἀνέλπιστος συνάντησις τῆς Μαρίας, ἐκεῖ, ἐν τῇ ἀπέ- ναντι τῆς ἰδικῆς τῆς οἰκίας. Οὐδὲ σκεφθεῖσα κὰν ἡ ἀγαθὴ νεανὶς νὰ δεῖξῃ ἀκαί- ρον ὑπερηφανίαν ἢ ἀκαταδεξίαν, ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς εἰς τὴν θέαν τῆς παιδι- κῆς φίλης, τὴν ἐκάλεσεν ἀμέσως παρ' αὐτῇ, τὴν ἡσπάζθη μετὰ δακρύων ἐλθοῦ- σαν, τῇ προσέφερε δῶρα, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ ὥραν πολλὴν συνομιλοῦσα μετ' αὐτῆς. Ἐκτοτε μεθ' ὅλας τὰς ἀσχολίας τῆς θέ- σεώς τῆς δὲν παρημέλει ἡ Βασιλικὴ νὰ συνδιαλέγεται ὅσῳ τὸ δυνατόν συχνότε- ρον μετὰ τῆς Μαρίας, καὶ νὰ περιποιη- τὰ ἄνυποκρίτως τὴν παιδικὴν σύντροφον — τὴν ἐνσάρκωσιν πλκιδῶν καὶ προσφι- λῶν ἀναμνήσεων. Αἱ συνομιλίας τῶν ἐ- στρέφοντο πάντοτε περὶ τὰ νέα τῶν Με- γάρων· ἦσαν ἀναμνήσεις, πληροφορίαι λε- πτομερεῖς περὶ προσώπων ἀγαπητῶν, μι- κραὶ ἱστορίαι, παλαιὰ αἰσθήματα, γέλω- τες καὶ δάκρυα. Ἐβλεπε συχνὰ τὸν πα- τέρα τῆς ἡ Βασιλικὴ καὶ τῷ ἐξήτει πάν- τοτε μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ περὶ πατρί-δος νέας. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν Μαρίαν ἐδύνατο τῶρα νὰ μάθῃ ἄλλα πράγματα, ἰδιαίτερα, λεπτότερα, τρυφερότερα, ἀσήμαντα ἴσως διὰ πάντα ἄλλον, πλὴν μεγάλῃν κεκτη- μένα σημασίαν διὰ τὰς δύο φίλας, αἵτι- νες συνεκοινώνησαν ἐπὶ μακρὸν τὰς καρ- δίας καὶ ἀπεκάλυψαν ἀλλήλαις τὸν ὀρί- ζοντα τῶν ἰδίων σκέψεων. Μία λέξις ἐν τῇ συνομιλίᾳ, τίς εἶδε μετὰ πόσων πραγ- μάτων συνδεομένη, ἐκίνει ἄσβεστον τὴν γέλωτα, καὶ ἄλλη, ἐπίσης ἀδιαφόρος εἰς τοὺς ἄλλους, προὐκάλει τὸ δάκρυ. Συν- εννοοῦντο δι' ἐνὸς βλέμματος, διὰ μιᾶς χειραψίας, δι' ἐνὸς μορφασμοῦ. Κόσμος ὁ- λόκληρος, ἀλλ' ἀπροσπέλαστος, ἀνεσκά- πτετο καὶ ἀνέζη ἐν ταῖς συναντήσεσι τῶν δύο κορασιδῶν.

Ἡ Μαρία ἐκράτησεν ἐντέχνως ἑαυτῆς· ἐδυνήθη νὰ ποικύσῃ τὰ αἰσθήματά της καὶ μόνον χαρὰν καὶ ἀγάπην νὰ δεῖξῃ πρὸς τὴν πλκιδίαν τῆς ἀντιζηλον. Ἀλλ' ἡ θέα τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐμερίας, ἐν ἡ ἐβίου εὐτυχῆς ἡ νεανίς, ἡ θέσις τῆς, πα- ραβάλλομένη πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς, ἡ με- ταξὺ περιβολή, συγκρινομένη πρὸς τὴν κινητὴν βρυθακερὰν ἐσθῆτα καὶ το λευ- κὸν περιζῶμα τῆς ὑπηρετρίδας, ἡ ἀπα- στράπτουσα καλλονή, ἡ λατρεία τοῦ κό- σμου ἐνώπιον τῆς ἰδικῆς τῆς μετριότη-τος καὶ ἀρκενίας, τὰ πάντα ἀνερίπισαν τὴν φθόνον, ἐπὶ μικρὸν μόνον ληθαργή-σαντα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας. Διὰ τί ἄρα γε ἡ Μοῖρα νὰ φανῇ τόσο ἀδικος καὶ μεροληπτική; Βλέπω δύο φίλας. Ἐ- χουσι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, φοροῦσι τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, τρώγουσι τὸν αὐτὸν ἄρτον. Ζῶσιν ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἀμιλλῶνται ποῖα θὰ ὑπερβῇ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ κατορθοῦσι νὰ ἦνε πάντοτε ὅμοιοι. Ἀποχωρίζονται μετὰ δακρύων, διὰ νὰ συνενωθῶσι καὶ πάλιν μετ' ὀλίγων ἐτῶν παρέλευσιν. Πλὴν μετὰ τῶν χαίρει τώρα ἀπύθμενον βύ- ραθρον! Ὅχι, δὲν δύναται νὰ το πλη- ρώσῃ οὔτε ἡ ἀγγελικὴ συγκατάβασις τῆς μιᾶς, οὔτε τὸ παλαιὸν ἀδελφικὸν θάρρος τῆς ἄλλης... Ἡ μία διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου τῆς βρέχει τὸν ἄρτον τῆς δου- λείας, τὸν ὁποῖον τρώγει· καὶ τῆς ἄλλης τὸν ἰδρῶτα, τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ὁ βαρὺς κόσμος τῆς ἐνδυμασίας, εἰν' ἔτοιμοι νὰ πο- μάξωσι δύο θεραπαινίδες! Ἐναντίον τῆς ἀδίκου ταύτης ἀποφάσεως τῆς Μοῖρας, ἡ πτωχὴ Μαρία δὲν ἔχει νάντιταξήν ἢ τὸν φθόνον — καὶ φθονεῖ καὶ μισεῖ, μὲ ὅλην τῆς τὴν δύναμιν. Ἐλεγεσθε ὅτι διὰ τοῦ ὕψους τοῦ αἰσθήματος ἡγωνίζετο ἀπὸ τῆς χαμηλότητος τῆς νὰ καταφθάσῃ τὸ ὕψος τῆς περιωπῆς, εἰς ὃ ἀνῆλθεν ἡ Βασιλική. Ἐκτιμῶ τὸ ἔξοχον παντὸς αἰσθήματος, εἴτε καλοῦ, εἴτε κακοῦ. Τὸ τέλειον τῆς κακίας εἶνε ἐπίσης ἀνέφικτον καὶ ἀξιο- θαύμαστον, ὅσον καὶ τὸ τέλειον τῆς ἀ- ρετῆς.

Ἀλλὰ κατεῖχεν ἀσφκλῶς ἐν ὄπλῳ ἡ Μαρία — μέσον ἐκδικήσεως ἐναντίον τῆς Βασιλικῆς, δι' ἀμαρτήματα, τὸ ὁποῖον φεῖ! δὲν διέπραξεν. Θὰ ἐστάλαζε μαῦρον δηλη- τήριον εἰς τὴν ὑπερχαρῇ καρδίαν τῆς φί- λης τῆς, μὲ δύο μόνον λέξεις. Θὰ τὰς ἔρριπτεν ἀσκόπως ὅθεν εἰς τὴν καθημε- ρινὴν ὁμιλίαν, ὅπως θὰ ἔρριπτε κατὰ λά-θος ὀλίγους κόκκους ἄρσενικοῦ ἐντὸς τοῦ συνήθους ποτοῦ. Καὶ εὖρε ταχέως τὴν πε- ρίστασιν· ἦλθε λόγος ἡμέραν τινὰ περὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς κακίας τῶν ἀν-θρώπων, τῶν κακῶν γλωσσῶν, τῶν ψευ-δῶν διαδόσεων.

— Ἀμα εἶνε κανεὶς καλός, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπὸ τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ Βασιλική· ἄμα κἀνὴς ἴσῃα τῇ δουλειᾷ σου, ἢ κοινωνία δὲν θὰ πῇ κακὸ γιὰ σέ.

— Δὲν ἔχεις καθόλου δίκη, ἀπήντη-σεν ἡ Μαρία· ὁ κόσμος εἶνε κακός, πολὺ κακός, τῇ παραμικρῇ περιστάσει γυρεύει γιὰ νὰ πῇ τὰ μύρια ἐναντίον σου. Ἀχ,

νὰ ἤξευρες... ἀλλὰ δὲν λέγω τίποτα...

— Ὅχι, πέτο, Μαρία, σὲ παρακαλῶ, εἶπε μὲ ἀδιαφορίαν ἡ Βασιλική.

— Ἀχ!... νὰ ἤξευρες πόσα κακὰ λέ-γει ὁ κόσμος ἐκεῖ-κάτω γιὰ τὸ σπίτι σου καὶ γιὰ σέ.

Ἡ Βασιλικὴ ἀνετινάχθη καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐζωγραφήθη ζωηροτάτη προσοχή.

— Καὶ τί κακὸ ἔχει νὰ πῇ ὁ κόσμος γιὰ τὸ σπίτι μου καὶ γιὰ μέ; δὲν ἐνθυ-μοῦμαι ποτὲ νὰ ἐβλάψαμε ἄνθρωπο.

— Ἀπὸ αὐτὸ εἴμπορεῖς νὰ ἐνοήσης πόσο κακὸς εἶνε ὁ κόσμος· ἀφ' οὗ γιὰ σὰς ἔχῃ νὰ πῇ τόσα...

— Μὰ τί λέγουν; ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μοῦ πῆς;

— Εἶνε περιττὸ νὰ μάθῃς περισσότερα. εἶνε φοβερὰ πράγματα· ἐγὼ δὲν τα ἐπί-στευα, μὰ ἐκλαιγα σάν τα ἄκουγα.

Ἡ Βασιλικὴ συνῆψε τὰς χεῖρας. Ἀλλ' ἡ πονηρὰ Μαρία δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ ἐκστο-μίσῃ τὴν παράκλησίν της. Ἐξέβαλεν ἐν ἡχηρότατον:

— Ἀμέσως!

Καὶ κατῆλθε θεθορυθημένη τὴν κλίμακα, προσποιηθεῖσα ὅτι τὴν ἔκραξεν ἡ κυρία τῆς. Πρώτην φορὰν ἔφευγεν ἐκεῖθεν τόσῳ ἔλαφρὰ τὴν καρδίαν.

Ὁ Λέων, ἀνερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐ-κείνην, διεσταυρώθη μετ' αὐτῆς. Ἀπὸ και-ροῦ δὲν ἔβλεπε διὰ εὐνοϊκοῦ ὄμματος τὴν στενὴν συνάφειαν τῆς ἐρωμένης του μετὰ τῆς ὑπηρετρίδας τοῦ Νικήτα. Ἐγνωρίζε καλῶς τι πρᾶγμα ἦτο ἡ Μαρία καὶ ἐφο-βεῖτο δικαίως τὰς συνεπειὰς τῆς συναν-στροφῆς τῆς διὰ τοῦτο πλαγίως εἶχε κά-μει ὀλίγας παρκαταλείψεις εἰς τὴν Βασιλι-κὴν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἦνε ἀξιοπρε-πεστέρα. Ἀλλ' ἐκείνη, ἀντὶ νὰ ὑπακού-σῃ, γυνὴ πάντοτε, δὲν ἀντέταξε μὲν ἀν-τιλογίαν, ἀλλ' ἐφρόντισεν ἐκτοτε νὰ βλέπῃ τὴν Μαρίαν σπανιώτερον καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἡ δυσᾶρεστος ἐκείνη συνάντησις ἐ-ξώργισε τὸν Λέοντα, καὶ πρὸ πάντων ἀφ' οὗ εἶδε τὴν Βασιλικὴν μελαγχολικὴν, σκεπτικὴν, ἀφηρημένην. Τῇ εἶπε δὲ μετὰ θυμοῦ:

— Τί ἔχεις, καλέ;... δὲν μου ὀμι-λεῖς;... Ποιὸς ἔξυρει τὴν διαβολο ἔρχε-ται καὶ σου λέγει ἐκεῖνο τὸ παληοκόρι-τσο! Δὲν σου εἶπα ὅτι δὲν θέλω νὰ ἔχῃς σχέσεις μαζί της; Νὰ μου κἀνῃς τὴ χάρι νὰ μὴν τὴν ἔξαναῖδῳ ἄλλη φορὰ ἐδῶ μέ-σα! νὰ ἡ ὥρα τώρα ποῦ θὰ ἔχῃς σχέσεις καὶ με κουζίνας!

Ἐπεται συνέχεια.

Γ. Δ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τόμοι «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφῇ ἡμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

Ἀθανασίου Χριστοπούλου, Λυρικὰ, λεπτὰ 50, ταχυδρ. ἀποστ. λ. 60.

Σολωμοῦ, ποιήματα, λεπτὰ 50, ταχυδρ. ἀποστ. λεπτὰ 60.